Marie-Claude Monchaux

A SEHÁNY ÉVES KISLÁNY

Móra

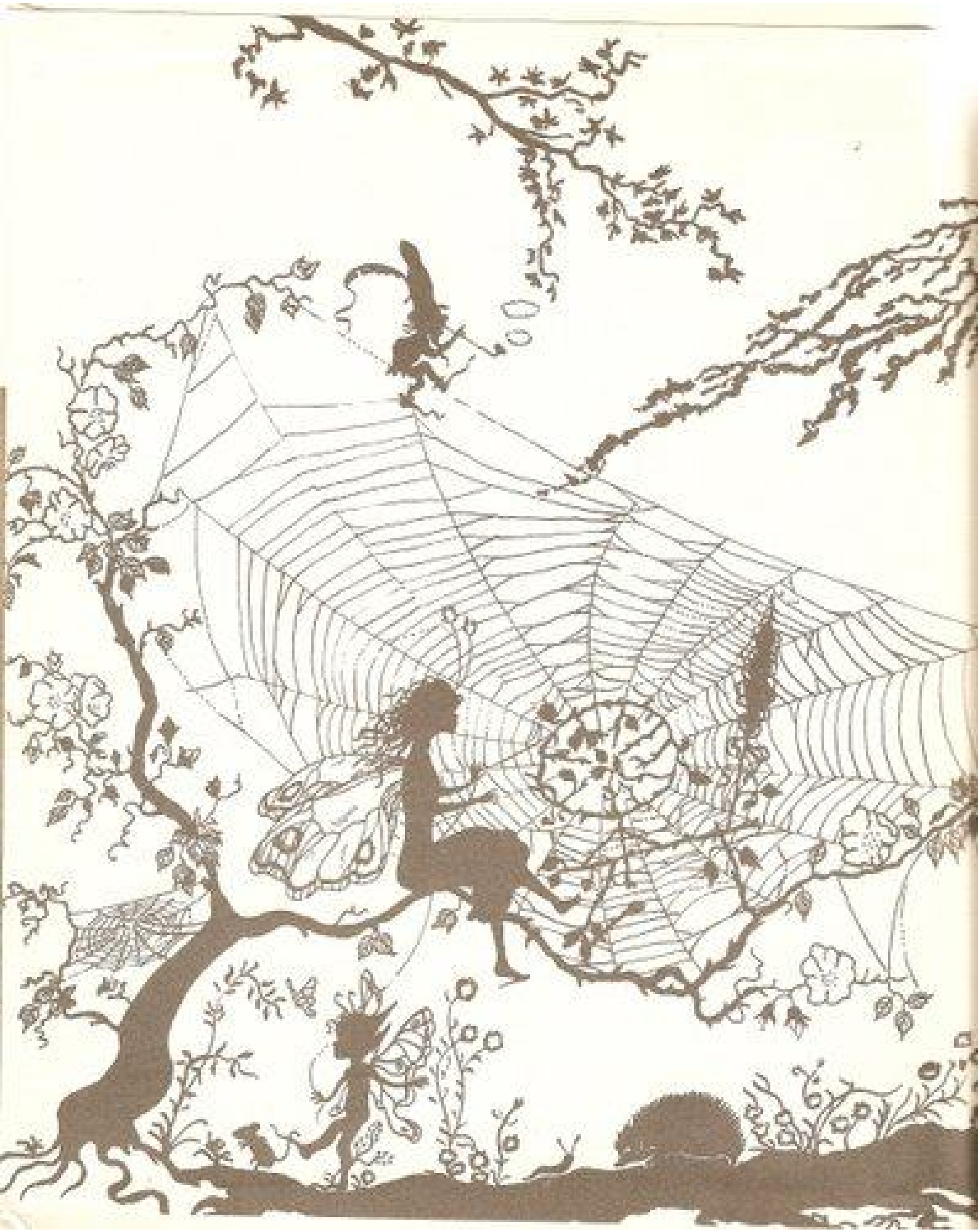

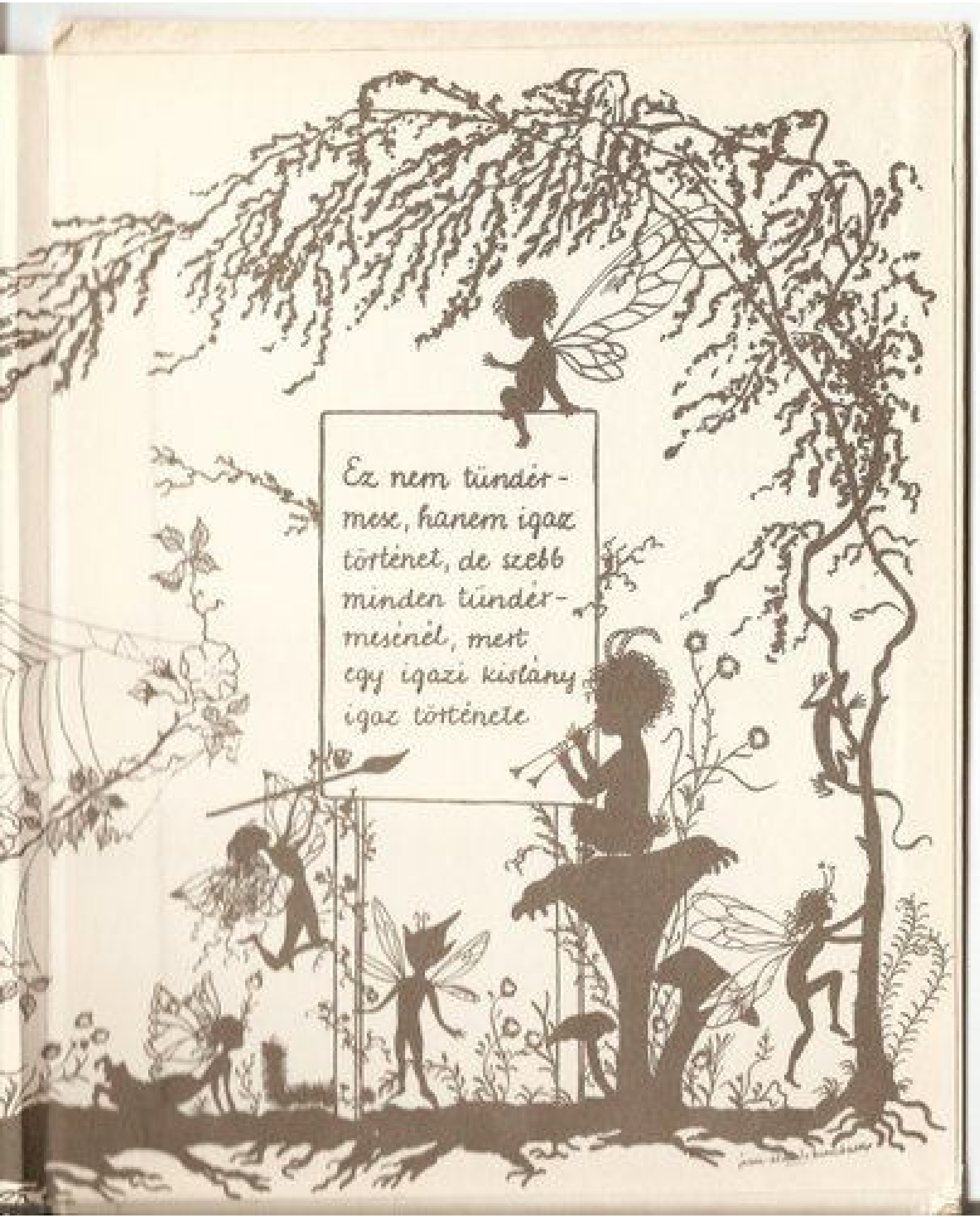
Ez nem tündér-
mese, hanem igaz
történet, de szebb
minden tündér-
mesénél, mert
egy igazi kislány
igaz története

Marie-Claude Monchaux

A SEHÁNY ÉVES KISLÁNY

MÓRA KÖNYVKIADÓ

A nevem Marika.
Kétesztendős kislány vagyok.

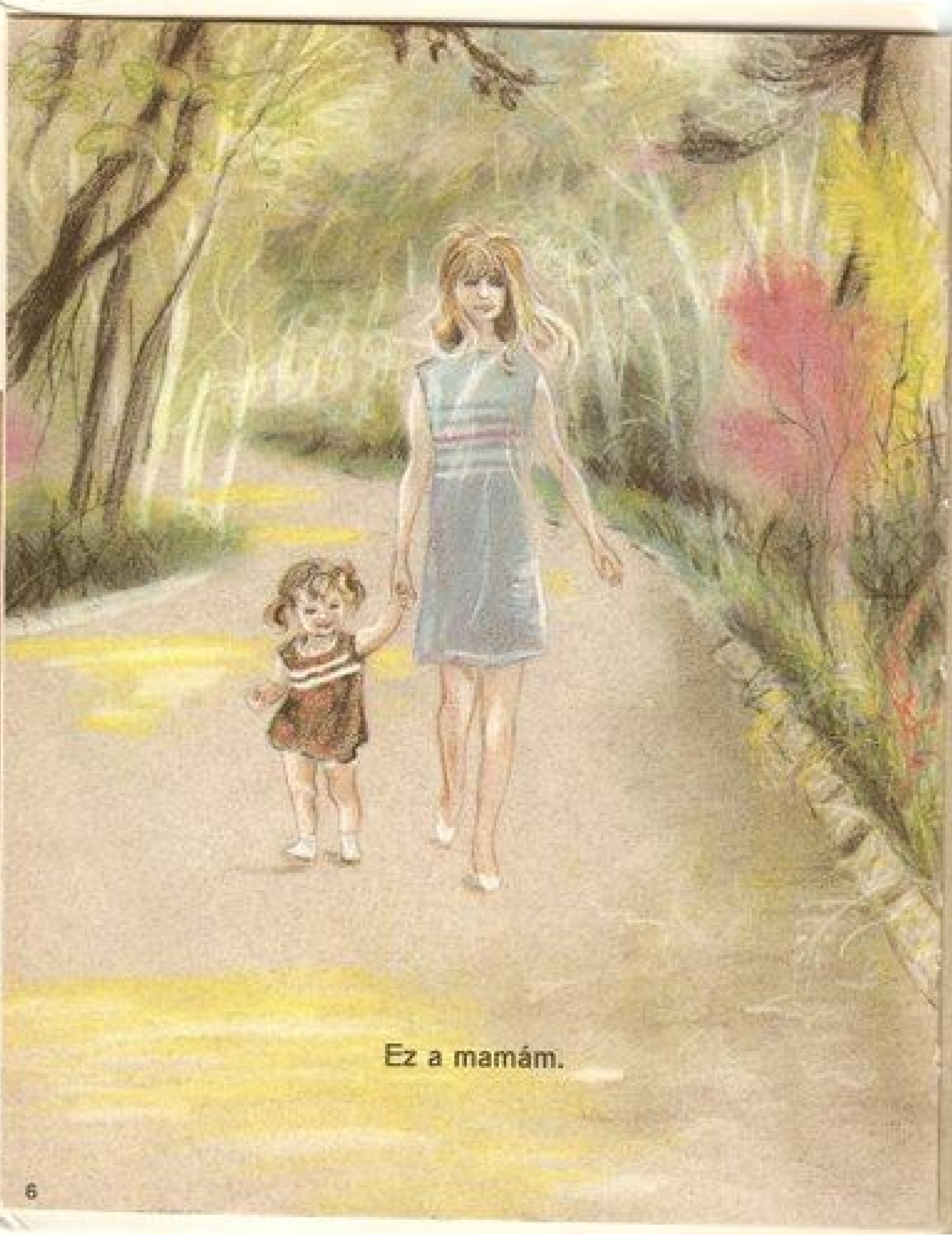

Ez a mamám.

A papám nagyon erős ember.

Mielőtt megszülettem,
csak fiúk voltak a családban:

Pisti,

Palkó,

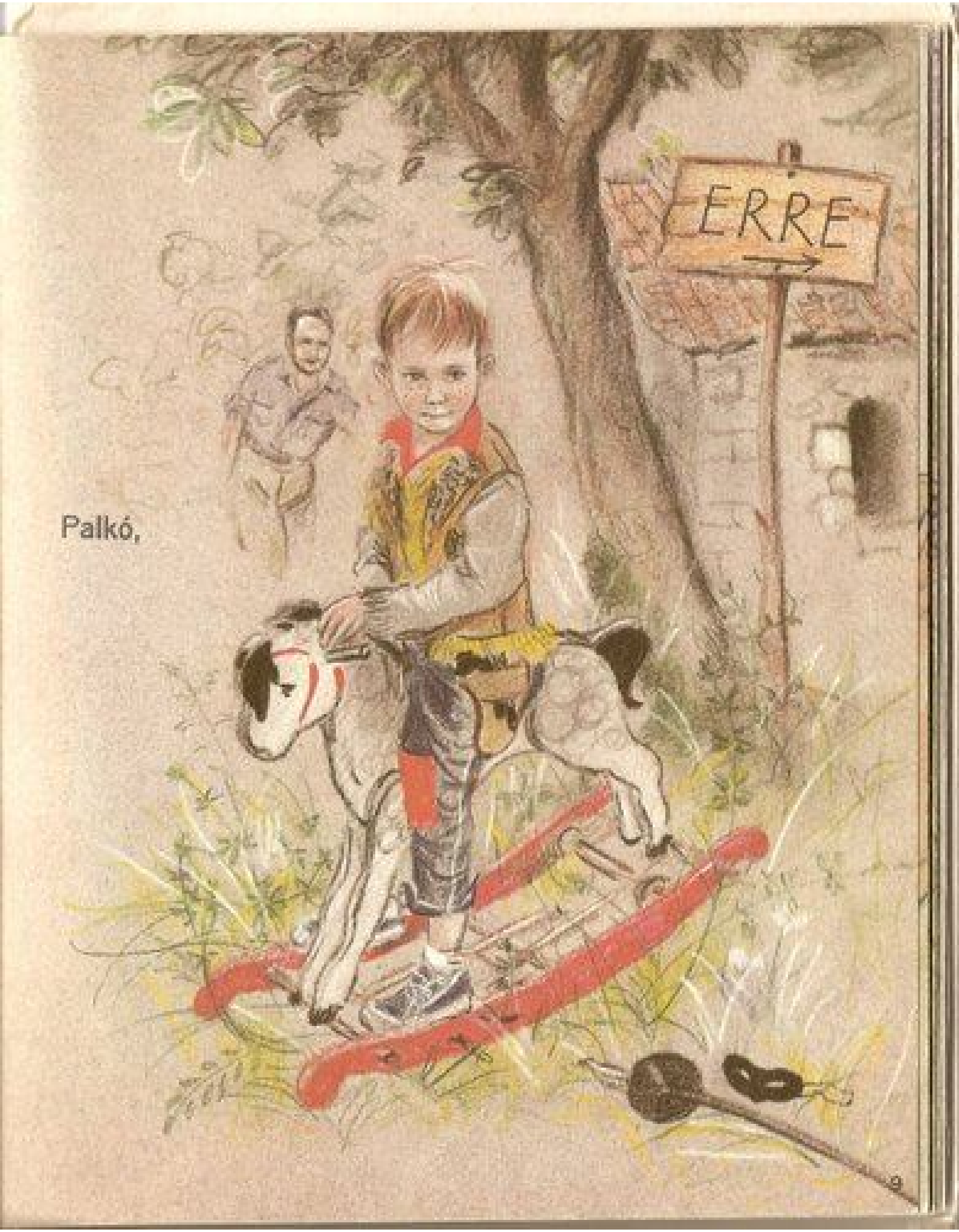

és annyi, de annyi unokatestvérem, hogy be se tudnám mutatni valamennyit!

Nos, amióta megszülettem, a rengeteg fiú közt én vagyok a ház királynője!

Második születésnapomra a nagynéném, Magdus rajzolt nekem egy képeskönyvet. Megrajzolta a születésem történetét. Lapról lapra jól megnézzétek ám, mert ti is így születtetek!

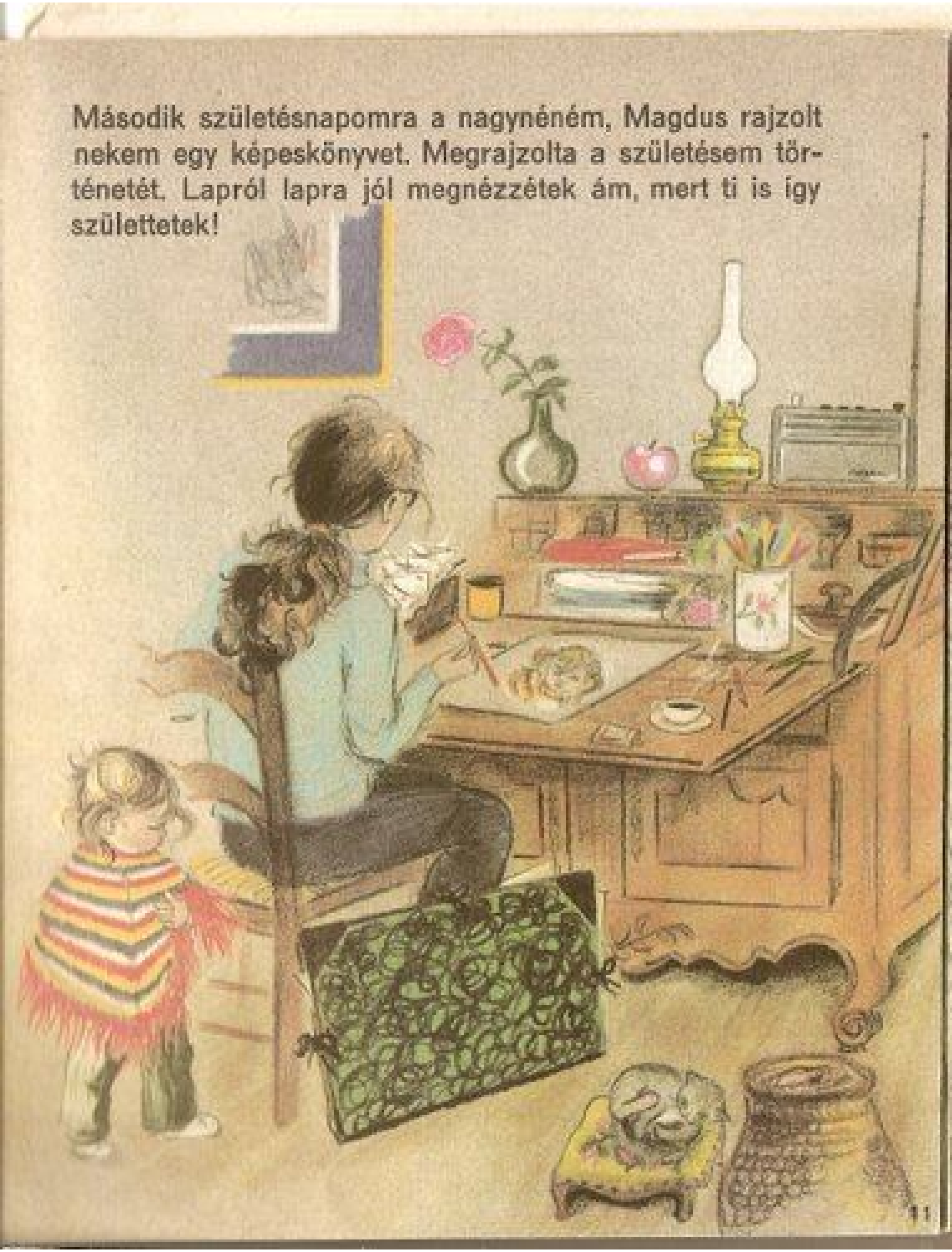

Tehát:
Volt egyszer egy fiatalember meg egy fiatal lány. Szerették egymást, és szerettek volna együtt élni; ezért aztán összeházasodtak. Ők az én papám és mamám.

Megismeritek őket?

Szerették volna, ha gyerekük is van.

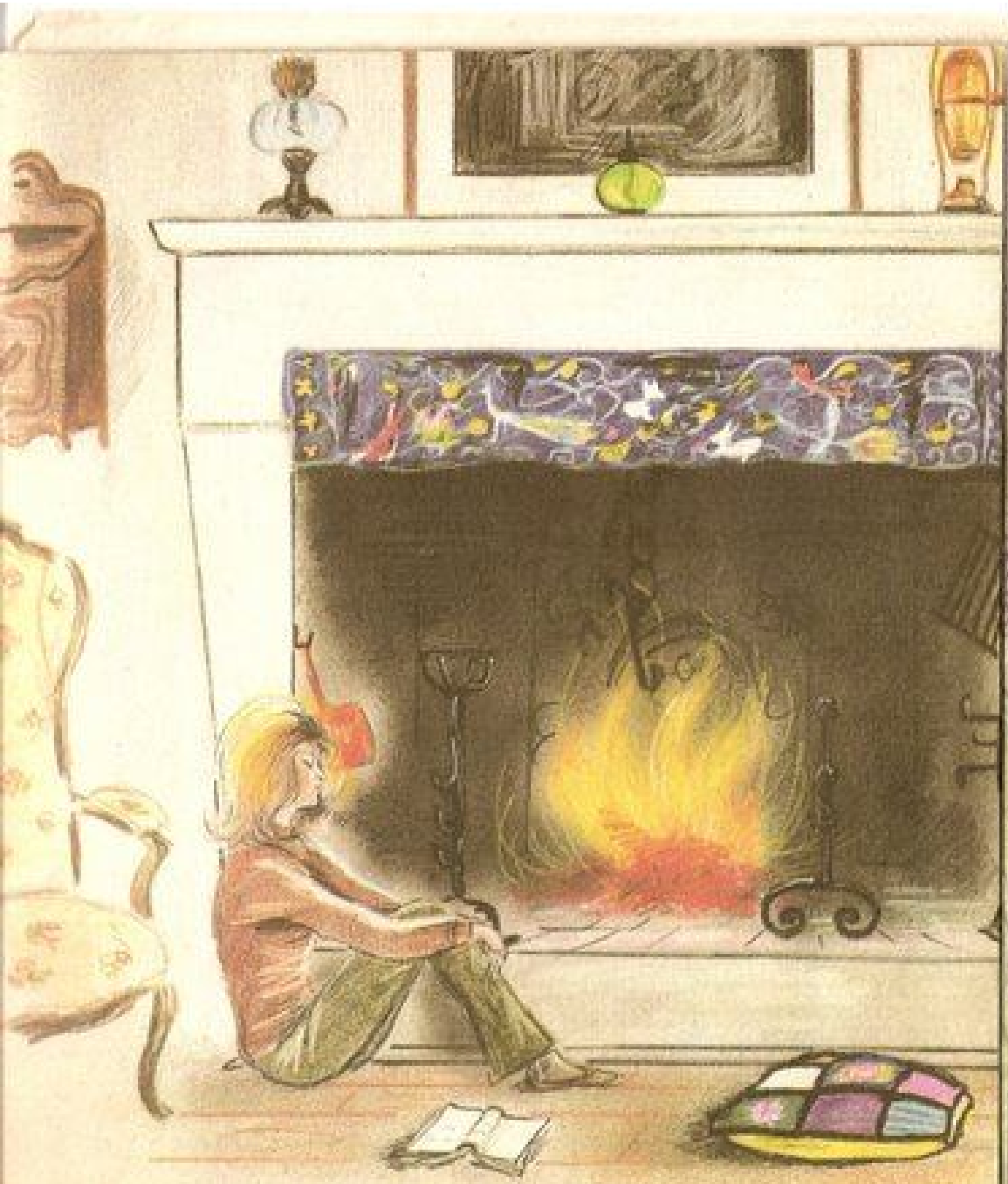

Mamám egy szép napon ráeszmélt, hogy jól elrejtve ott hordoz engem a hasikójában. Ez tél végén történt.

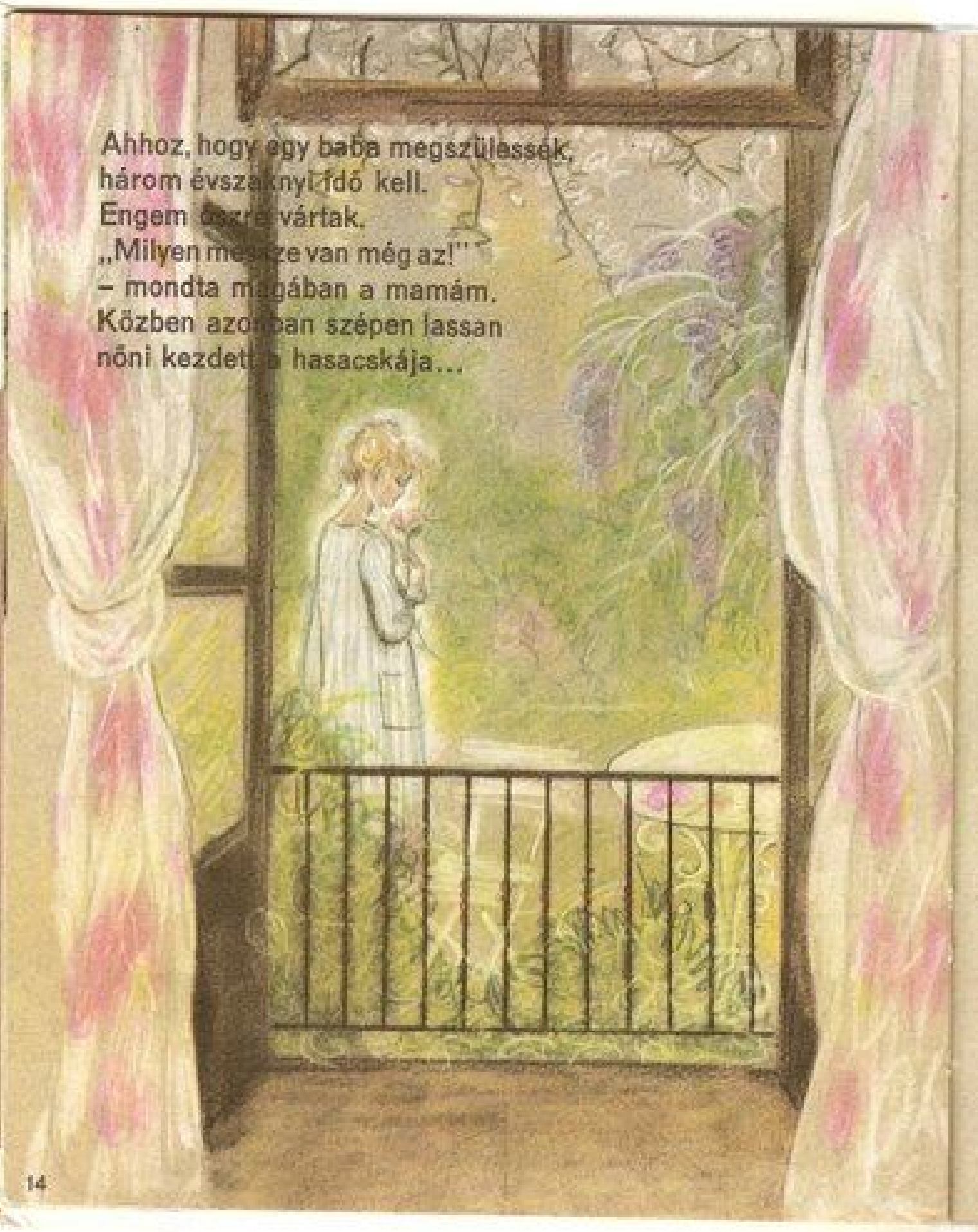
Ahhoz, hogy egy baba megszülessék,
három évszaknyi idő kell.
Engem őszre vártak.
„Milyen messze van még az!"
– mondta magában a mamám.
Közben azonban szépen lassan
nőni kezdett a hasacskája...

és egyre nagyobb...

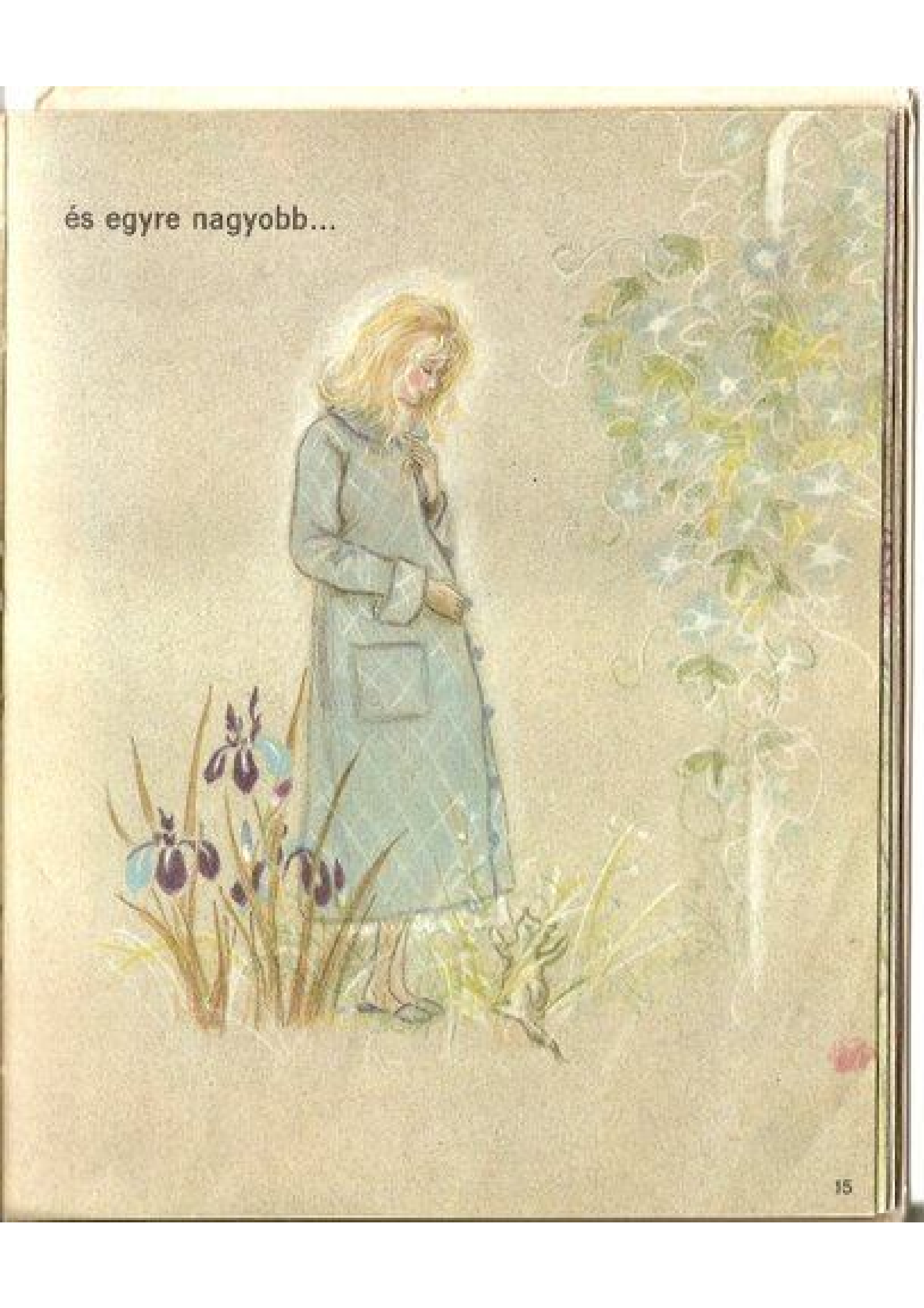

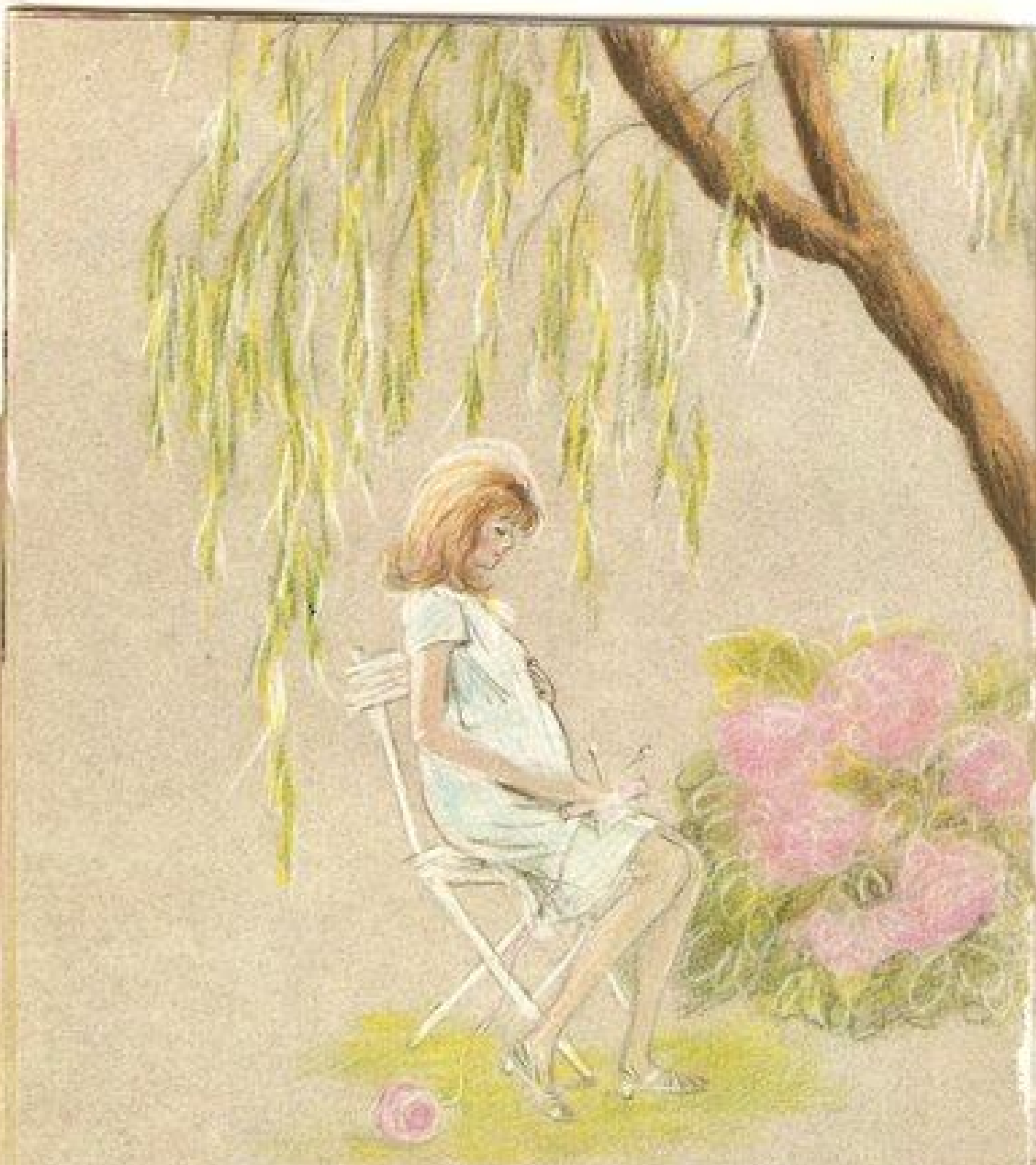

és nagyobb...

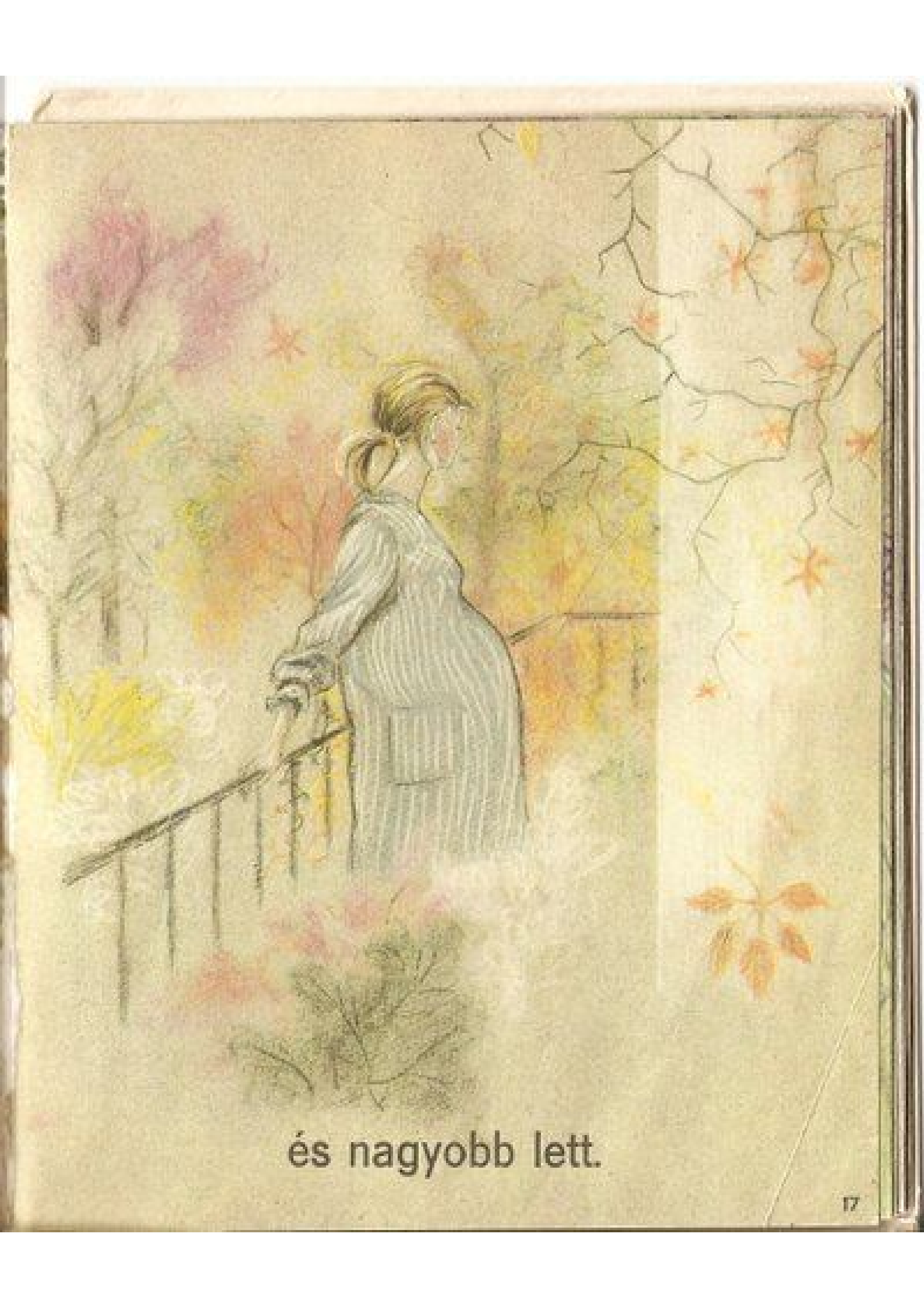

és nagyobb lett.

Én pedig egész idő alatt
benne voltam,
így ni: o

Február vége táján
akkorka sem voltam még, mint egy borsószem.

Mikor az orgona nyílni kezdett,
én még mindig nagyon aprócska voltam –

olyan apró,

hogy ha valakinek eszébe jutott volna,
hogy ruhácskát varrjon nekem,
a kertünkben egy nárcisz öt szirma
bőven elég lett volna hozzá.

Amikor nyár elején
a tavon kivirágzott
a vízililiom,
én, nézzétek csak,
ilyen voltam:

Július végén
minden évben
kivirulnak a rózsák.
Nekem azonban
még fogalmam
sem volt róla,
mi az a rózsa.

Később megjött az őszi köd,
a lila kikericsekre
hullongani kezdtek az első
halott levelek.
A természet álomra készülődött,
én viszont ébredeztem,
hogy hamarosan megismerjem
a fényes napvilágot!

– Rajzold le – kértem –, hogyan voltam a mamámban!

– Így.

– És hogyan jön elő a gyerek?

– A mamája két lába közt, egy kis nyíláson át. A fiúk testén nincs ilyen nyílás, egyedül csak a lányokén.

– Talán kisfiú lesz... –

ábrándozott a mamám.

– Kisfiú?
Ilyen, mint ez?...

– Vagy talán kislány –

Egy szép,
szőke kislány,

mondta a papám. –

olyan szőke,
mint egy tündér...

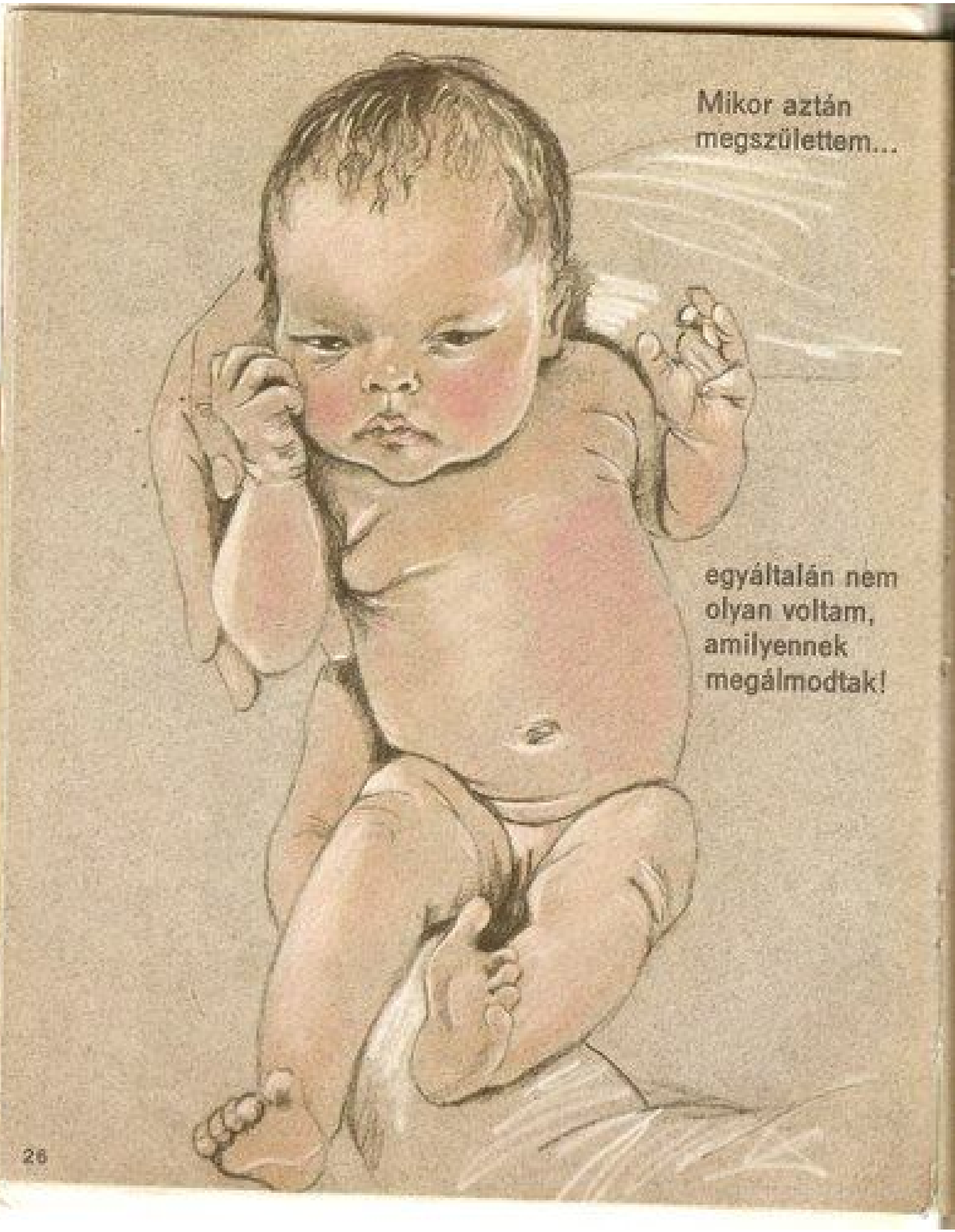
Mikor aztán
megszülettem...
egyáltalán nem
olyan voltam,
amilyennek
megálmodtak!

Ők azonban ezerszer szebbnek láttak,
és nem győztek betelni a nézésemmel.

Néhány napig a kórházban maradtunk a mamámmal.

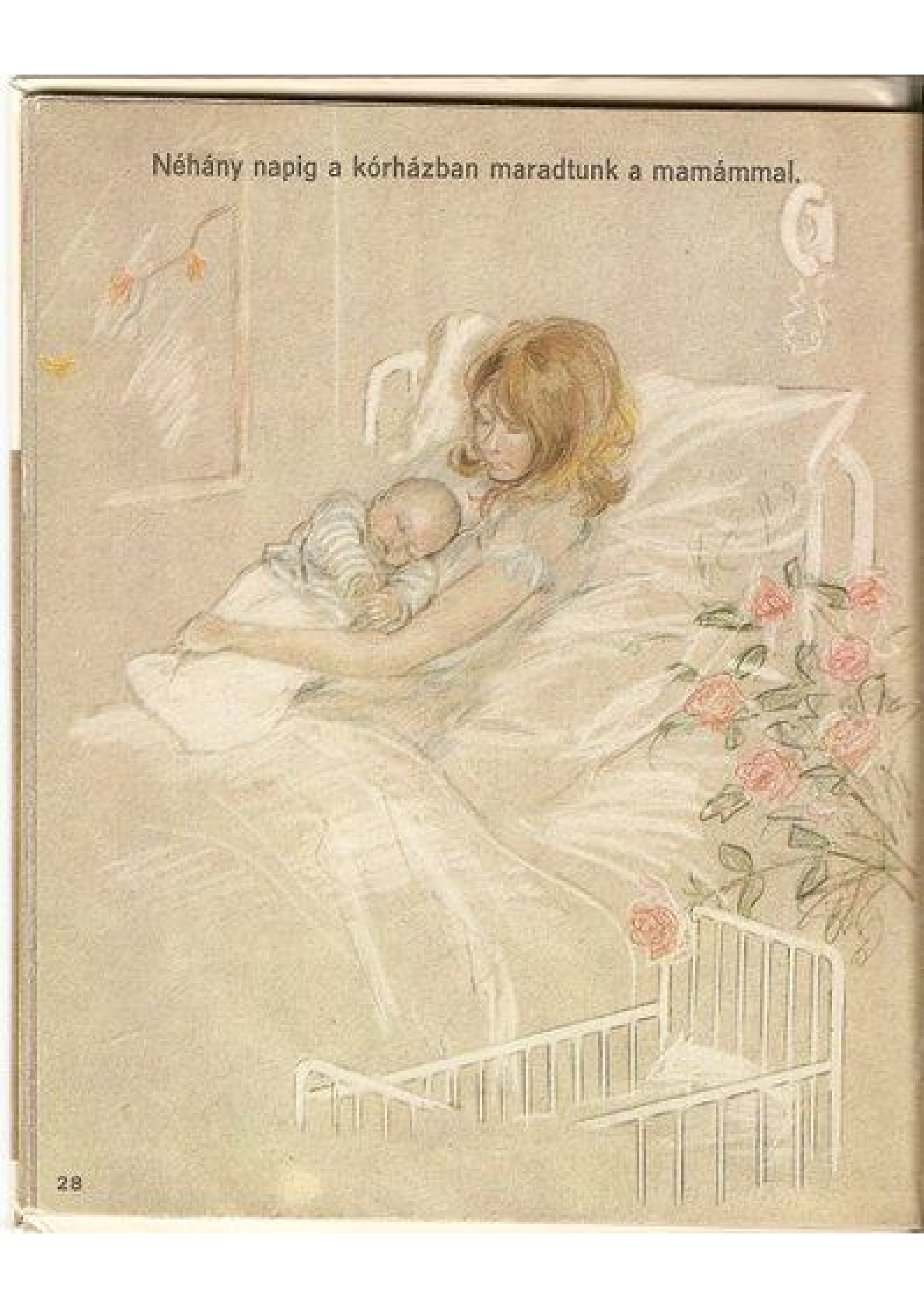

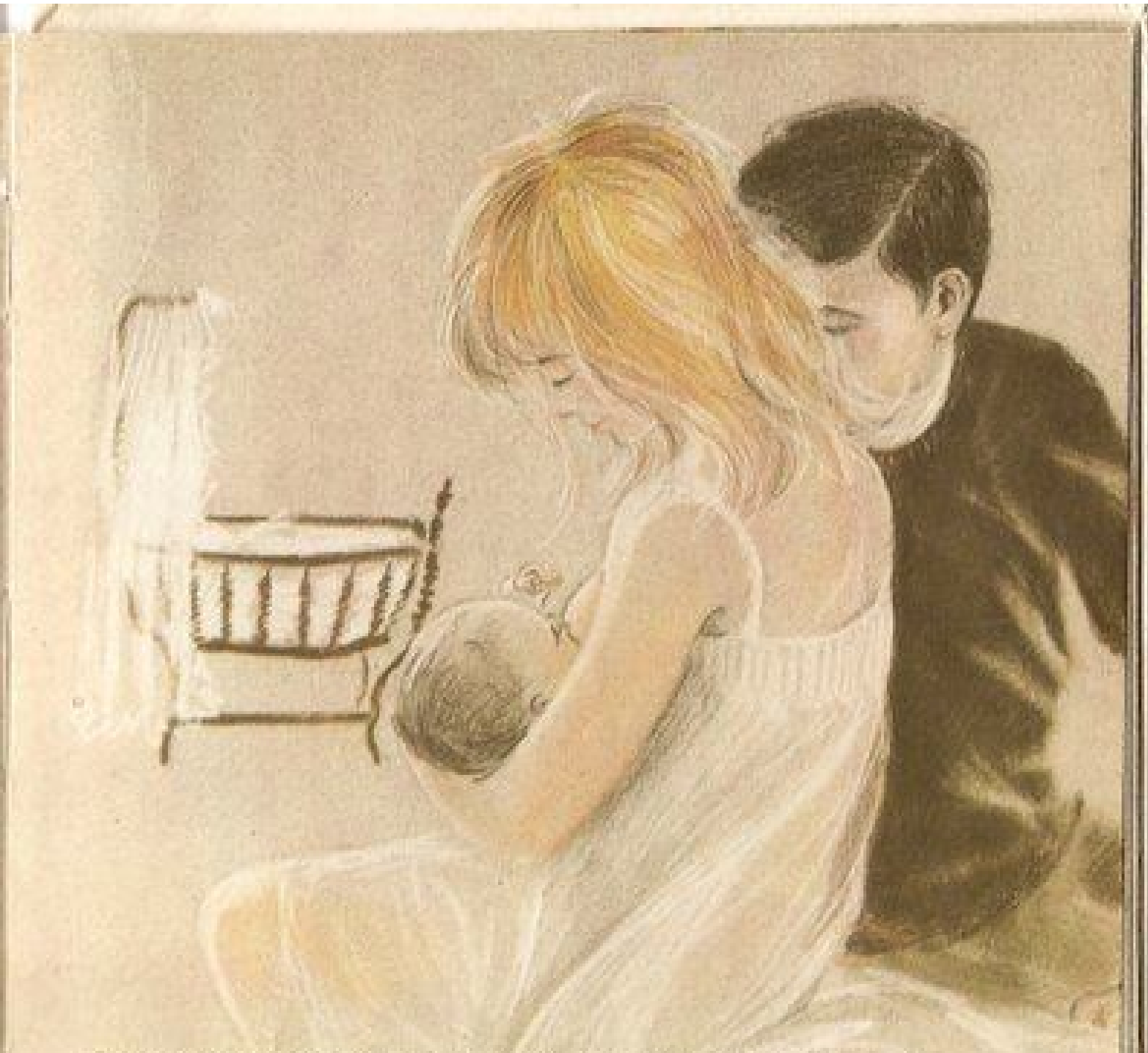

Ezen a rajzon már otthon vagyunk, és ott van velünk papa is.
Mamám a tejével táplált.

Minden mamának, akinek gyereke születik, van teje is,
hogy a gyerekét szoptathassa.

– Minden gyerek így jön világra?

– Úgy bizony: minden gyerek!
Az is, akinek fehér a bőre és szőke a haja, akár a búzakalász.

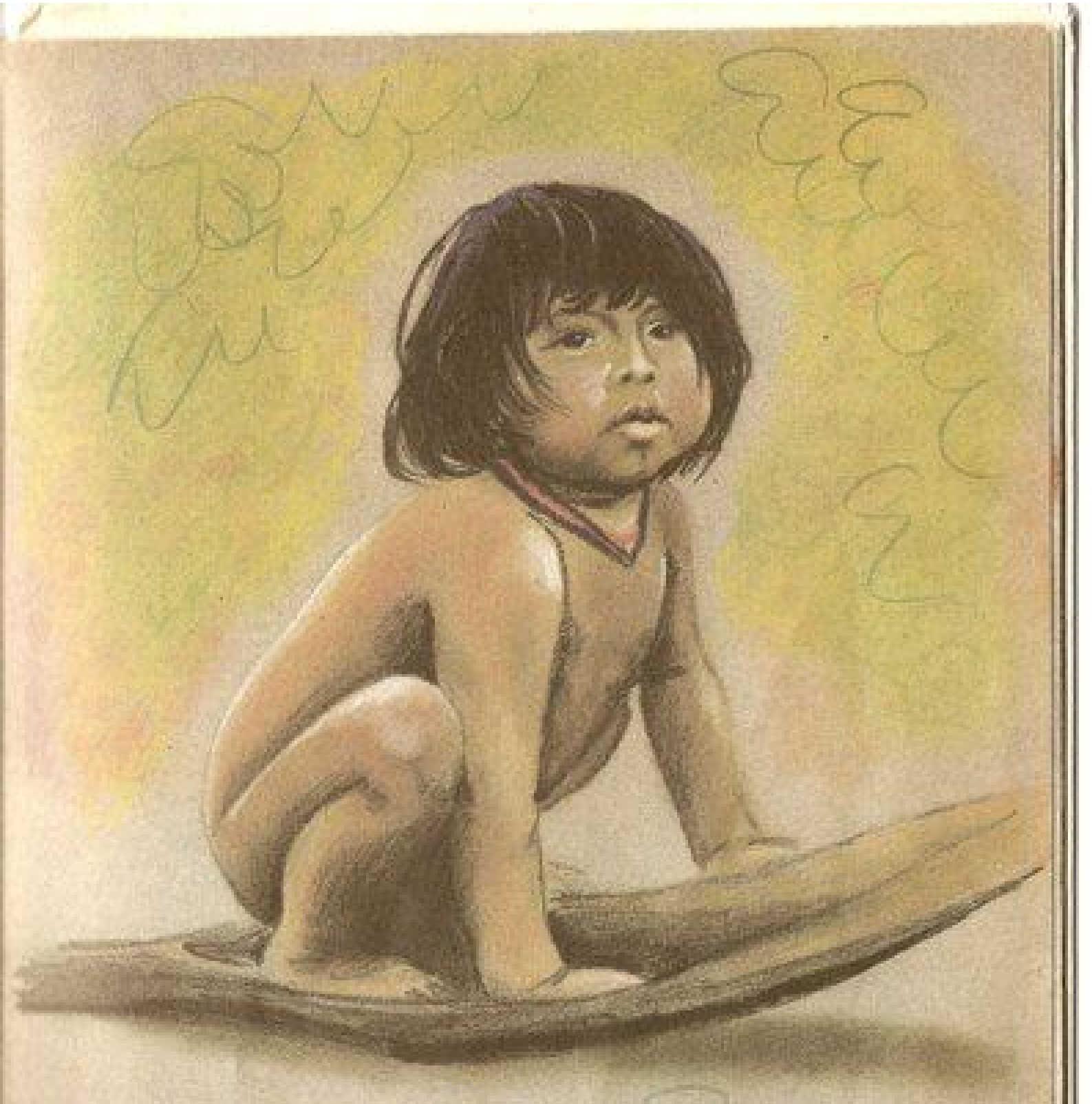

Az is, aki pucéran él távoli,
ismeretlen földeken.

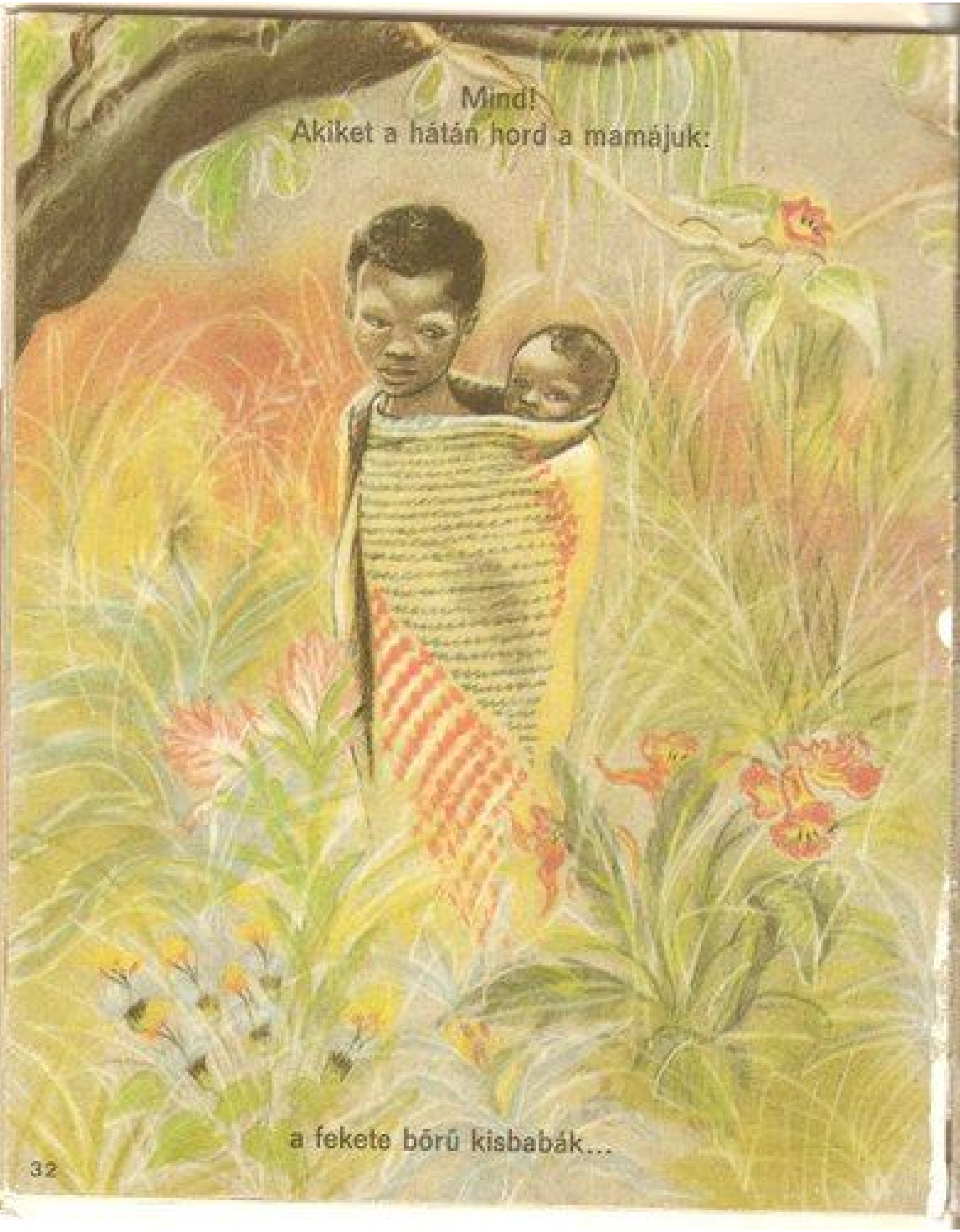
Mind!
Akiket a hátán hord a mamájuk:
a fekete bőrű kisbabák...

... a sárga bőrű kisbabák ...

Azok a gyerekek, akik a napon táncolnak,
amikor nálunk éjszaka van, és te alszol...

... meg azok, akik a régi időkben éltek...

És a felnőttek is mind-mind,
amikor még kicsik voltak:

papa,
mama,
nagypapa,
nagymama
és mindenki a világon –

akárcsak te,
aki ezeket a képeket nézed.

Így születtél – így születünk!

Most már tudod,

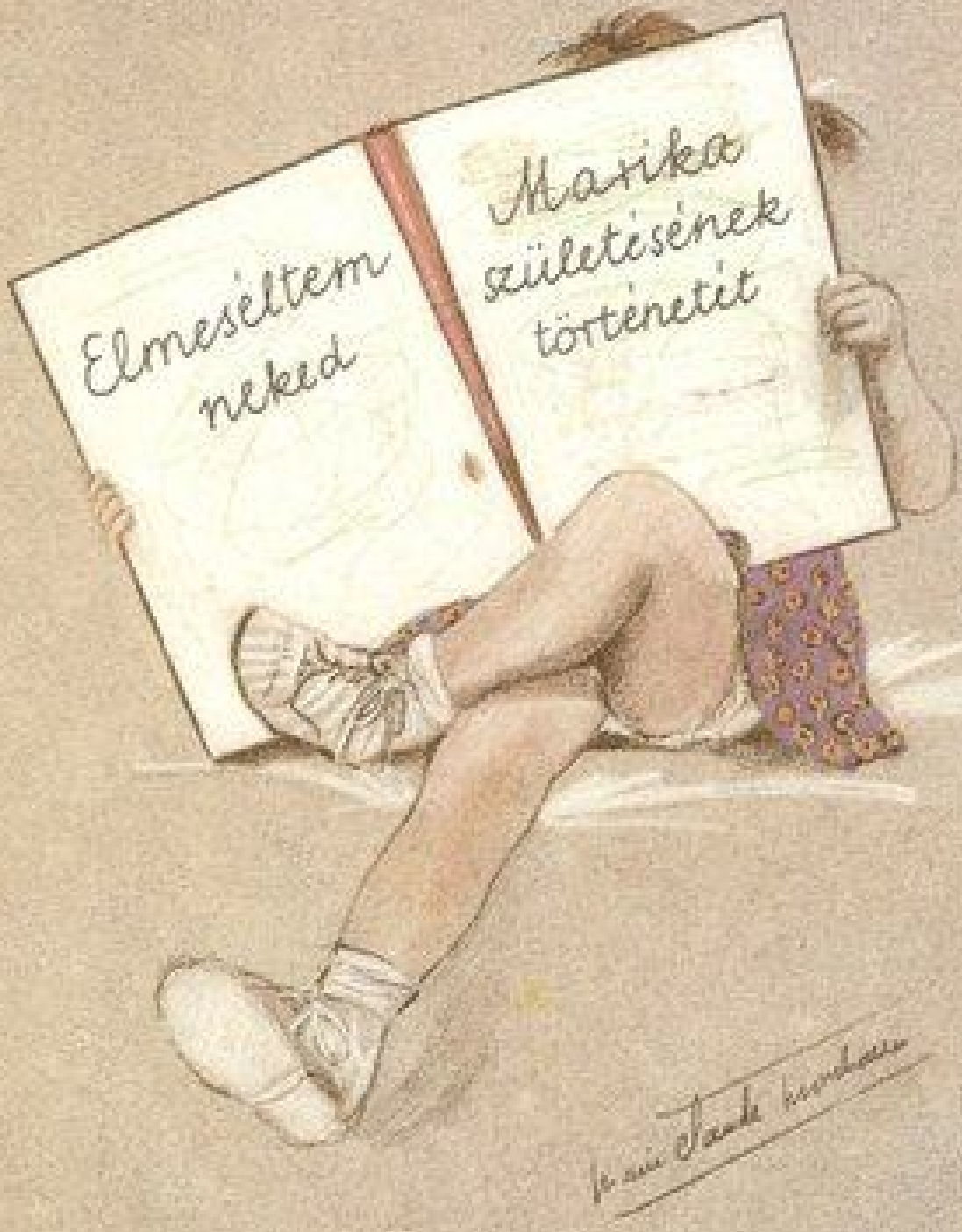

A viszontlátásra!